

Konečně v Temuco

Konečně, je neděle večer a náš autobus staví na nádraží v Temuco. Město, kde strávíme nadcházejících šest měsíců. Leží v jižní části Chile v regionu zvaném Araucania, 670 km od Santiaga, 100km od oceánu a 200km od pohoří And. Se zhruba 250 000 obyvateli patří mezi šesté největší město Chile, (takže taková trochu menší Ostrava). S Ostravou je tu ještě jiná podobnost, Temuco je čtvrté město s nejvíce znečištěným ovzduším v Chile. Teplota se tu pohybuje od 4 (v červenci) do 25°C (v únoru), takže konec léta.

Za rohem naší ulice

Z nádraží jsme se vypravili rovnou do našeho domu. Od vedoucího své práce jsme totiž dostala kontakt na Danu, což je Češka, co také přijela na pár měsíců do Temuco pracovat ve stejné laborce. Vyměnila jsem si s ní pár emailů a ona mi dohodila Lauru, což je další holka z laborcky, která zrovna

pronajímala byt s dvěma ložnicemi – no není to skvělá náhoda. Takže ubytování jsme měli zařízené ještě před příjezdem.

Předání domu proběhlo rychle a ve španělštině☺. Každopádně je to nejluxusnější bydlení za celý magistr. Máme dokonce dvě patra. Nahoře jsou dvě ložnice a dole je obývací, koupelna, kuchyň dokonce s ledničkou, sporákem a troubou a za ní je ještě maličkatý dvoreček, kam jsme si koupili přenosný mini gril.

Ten zelený je náš, z toho přístavku vedle je udělaný další byt, ale ještě není dodělaný

Je pravda, že dům má nějaké mouchy, ale i tak je skvělý. Nejhorší asi bude zima. Stejně jako v Holandsku se tady izolace neřeší. A tak nejen, že není odizolovaná podlaha, takže jde zima od země, že pode dveřmi jsou díry, protože tu nejsou prahy, ale tenká jednoduchá okna kolikrát nejdou ani pořádně dovřít, a tak například přímo do sprchy vede okýnko, kde je neustále 3 cm díra. Takhle tady ale vypadají všechny domy, což vysvětluje to velké znečištění ovzduší. Dřevo se tu pálí v zimě ostošest. My máme naneštěstí jen malinká plynová kamna v přízemí, takže to v zimě vidím na pění a nebo přímotop, páč už teď mi je tam zima.

Ještě ten večer přijel Alvaro a přivezl nám naše věci, co jsme si u něj nechali schované. Je fakt hrozně hodný. Jelikož naše lednička zela prázdnou, vydali jsme se hledat něco k večeři. Jako obvykle byla otevřená jen řada restaurací nabízejících fast-foodové jídlo. Řekli jsme si, že ještě jednou to přežijeme a objednali jsme si každý po jednom hamburgeru. Bohužel se ukázalo, že nemají asi tak půlku ingrediencí, a tak jsme stejně skončili s něčím úplně jiným, než jsme chtěli. Systém restaurací tady nedává žádný smysl. Například v téhle jste si vzali na baru menu, sedli si, vybrali si, došli si na bar

objednat a zaplatit to a pak jste museli ven do fronty a čekat až na vás přijde řada u okýnka. Po půl hodině, když se na nás konečně dostala řada, přidělili nám toho nejméně efektivního a nejméně pomalého kuchaře, co jsme kdy viděli. Zdendovi tam nakonec chyběla půlka ingrediencí, ale při představě, že by musel čekat, až to ten kuchař předělá, se s tím raději smířil.

Když už jsem to zmínila, tady celkově milují systémy čísel a okýnek, nejen v restauracích, ale i v obchodech a vůbec všude. Například u veřejných záchodů sedí pani, co prodává žetony a tiskne účtenky, s tím žetonem, ale pak musíte ještě k turniketu. A jelikož turniket je kupodivu rychlejší než pani, záchody jsou úplně prázdné a venku se klikatí dlouhá fronta. Systém čísel funguje nejen na veřejných institucích, ale v normálních obchodech. Lidi potom, aby nemuseli čekat frontu, vezmou si nejprve lísteček a pak teprve jdou nakoupit. Jenže kolikrát si nic nekoupí, a tak se občas stane, že před vámi hlásí dvacet čísel, které nikdo nemá. Poslední oblíbený systém je, že třeba v pekárně či kavárně si nejdříve vyberete, co chcete, pak to jdete zaplatit a teprve pak vám to na pultu vydají. Tohle ve větších provozech funguje, ale v pekárně, která má 10 m² to způsobuje spíš zmatek.

První den v laborce

V pondělí jsem konečně vyrazila do školy, potěšilo mě, že je to 5 minut pěšky. Kousek cesty vede po krásné cyklostezce, podél které rostou levandule. U vstupu do školního areálu nás překvapil semafor hlásající, jak je dnes silné UV záření. Jinak areál je fajn, na stromech posedávají papoušci a dole v trávě zobou ???, což je vtipné protože když jsem je viděla poprvé v národním parku byla jsem nadšená. A tady se jich všude potuluje, jak u nás slepic. Samozřejmě také všude spousta psů.

Cyklostezka lemovaná levandulemi

V laborce nás přivítal náš vedoucí David, provedl a představil většině laborantů. Také nás představil vedoucímu celé katedry. Ten mi stejně jako všichni ostatní řekl, že za tmy nemám chodit sama ze školy a ani domů, (když slyšel, kde bydlíme). A samozřejmě se toho budu držet, ale myslím, že trochu přeháněj. Gabri bude pracovat na stejném pokusu s Alvarem a já začnu úplně nový pokus, který by měl navazovat na práci Priscili (Brazilka), co tam pracovala před tím. Priscila mi pomůže ten můj pokus aspoň sestavit, nastavit a vysvětlit něco do začátku, ale přijede až 17.3. a to jen asi na dva týdny, tak se toho docela bojím, protože pak tu budu na všechno sama. Mezitím se mám něco přiučit od Dany, což znamená, že dvakrát za den uděláme nějakou krátkou analýzu a jinak tam sedím a dělám si něco na počítači a až přijede Priscila, tak se z toho asi zblázním. Dana je strašně super, akorát s ní pořád mluvím česky a doma se Zdendou také, takže se španělsky asi nikdy nenaučím.

Na oběd jsme šli vyzkoušet místní menzu. Menu stojí 1700 pesos (asi 60Kč) a je to takové nijaké. Na výběr je salát (nakrájená zelenina) nebo normální jídlo (hranolky a hamburgrové maso nebo něco v tom stylu) a ještě něco. Ale ukázalo se, že denně do naší laborky dochází paní Nata, která vaří obědy sama doma. Sice teď zdražila na 2000, ale je to stokrát lepší než to jídlo v menze.

Odpoledne jsme se od Dany dozvěděla spoustu zajímavých věcí. Například mi potvrdila, že s tím bezpečím to není až tak hrozné. Že ona sama chodí večer do téhle oblasti běhat a akorát jsou na ní vždycky všichni hrozně milí. Ona totiž společnost v Chile je hrozně rozdělená. Nejvyšší třída se nikdy nemísí s tou nižší a má o ní hrozně špatné mínění. Tak jsem dostala například doporučení nejezdit městskými autobusy (blbost). Naši profesori by třeba nikdy ani nešli nakoupit do těch malých krámků, co tu jsou všude na ulici, což dělají velkou chybu. Za prvé je to tam levnější, protože tam chodí ta nejnižší třída a za druhé my máme jeden takový přímo naproti baráku a já ho miluju. Prodává tam děsně milá paní a pán, mají úplně nejlepší pečivo široko daleko každý den pečou čerstvé dorty, koblihy a empanady. Gabriel, já i Zdenda tam chodíme minimálně dvakrát denně. Dále mě Dana varovala, že všichni Chilani jsou šílení patrioti, že je tu hrozně drahé zdravotnictví, tak se všichni pro jistotu neustále cpou prášky a že moc necestují.

Praní špinavého prádla

Naše situace se špinavým prádlem byla po téměř měsíci už fakt zoufalá. Sice jsem si někde něco v ruce párkrát přeprala, ale i tak. Zdenda poslední dny chodil už jen v plavkách a svetru z alpaky a my s Gabrielem jsme na tom nebyli o moc líp. Pračku bohužel nemáme, a tak jsme se vydali hledat prádelnu. Obtěžkání spoustu igelitkami jsme prochodili ulice křížem krážem, ale nikde nic. Další den jsem se poradila s Danou a už jsme byli úspěšnější.

Našli jsme malý obchůdek s jídlem, za jehož oknem se tísnila malá cedulka hlásající lavanderia. Pán si vzal všechny igelitky a řekl, ať přijdeme zítra. Další den nám slavnostně podal dva odpadkové pytle, plné suchého složeného prádla.

A co jinak...

Většinu prvních dnů jsme strávili nakupováním. Naplnili jsme ledničku, dokoupili chybějící nádoby a vůbec, co bylo potřeba. Nevýhodou je, že je to tady všude drahé, nikde žádný Lidl, Ikea, „vše za 30“ apod. Ale hlavně, že všechno máme. Večeře nám teď po většinou vaří Zdenda, protože jako jediný nemusí do školy, tak to je super. Já se ještě nezbavila své závislosti na avokádu, a tak kluky pravidelně nutím dělat a jíst guacamole.

Naposledy, když jsme byli zrovna uprostřed vaření, došel nám plyn. Bylo už deset pryč, ale i tak jsme zkusili zavolat na servis. A v jedenáct se tu ukázal mladík a bombu nám vyměnil.

Také už tu dvakrát byli policajti. Jednou když tu byl jen Zdenda a pak když jsem tu byla já. Neuměli anglicky, ale byli děsně milí a dokonce vytáhli telefon a jali se nám překládat na google, co chtějí. Bohužel to ale nestačilo a tak jsem nakonec zavolaal Gabrielovi a ten to přes telefon vyřídil. Ukázalo se, že nějaká holka pila na ulici, (to se tu prý nesmí) tady před tím barákem či co.

Páteční oslavy

V pátek jsem dorazila do laborky a v kuchyňce mě čekalo velké překvapení. V sobotu je totiž mezinárodní den žen, to ovšem v laborce nikdo nebude, a tak se to slaví dnes. Kluci nakoupili spoustu dortů, sušenek a dalšího občerstvení a vedoucí pronesl řeč, jak si Nás žen váží☺

Večer se šlo na pivo. Jelikož je to první poprázdninový sraz byla vybrána restaurace Caravan, kde mají sice nesčetně druhů piva (dokonce i nějaké české, ovšem vše v láhvi, ostatně jako všude v Chile), a není to zrovna levné. Objednali jsme si k tomu něco k zakousnutí a nejbližze to mělo k českému tataráku, což bylo příjemné překvapení. Ostatní pak vyrazili ještě na diskotéku, ale toho jsme se spolu s Gabrielem a Danou vzdali a vydali se domů.

Sice opálení, ale stále nejbělejší

Která je Dana?

Po cestě do Caravanu